

Villa Serena

Domenica de Rosa

Villa Serena

DEEL I

Zomer

1

Overpeinzingen uit Toscane

door Emily Robertson

Vandaag moest ik ineens aan het spitsuur denken. Aan de reis naar mijn werk in Londen, aan de vlotte wandeling door de benzine-dampen en klapperende vuilniszakken, aan de korte maar heftige worsteling om aan boord van de metro te komen, aan het knusjes vastgeklemd zitten onder iemands oksel, aan mijn verontschuldigingen wanneer mensen op mijn tenen staan, het gedrang op de roltrap en aan hoe ik uiteindelijk uitgeput op kantoor kom.

Tegenwoordig gaat de reis naar mijn werk als volgt: wakker worden met op de achtergrond het opera-achtige geluid van de nieuwe haan van de burens, de zware houten luiken openslaan zodat de ochtendzons elke centimeter van de slaapkamer met zijn houten balken en stenen vloer in licht kan laten baden, naar beneden gaan om een kop espresso te drinken en een schijf *melone* en een handjevol vijgen te eten, douchen in een badkamer die uitkijkt over anderhalve hectare ononderbroken adembenemend Toscaans heuvelland, een dunne katoenen rok en een t-shirt aantrekken, en dan langzaam naar mijn tafel op het terrazzo onder de olijfbomen lopen. Zitten. Denken. Ademen.

Op dagen zoals deze maak ik me geen zorgen over Manliefs nieuwste idee om een varken te kopen en voor zichzelf te beginnen als truffeljager. Ik maak me ook geen zorgen over de voorkeur van Oudste Dochter om op de piazza te zitten en naar alle voorbijlopende Italiaanse jongens te lonken, net zomin als ik me zorgen maak over de weigering van Jongste Dochter om iets anders te eten dan gepelde druiven en Mars-repen. Ik maak me ook geen

zorgen over het feit dat die lieve, oude Romano ons heeft verteld dat we met de olijfoogst moeten beginnen zodra de maan in Stier staat. Of dat het *acqua minerale* dat, vreemd genoeg, uit onze eigen waterbron komt, is veranderd in een traag vliedend stroompje. Nee, ik maak me nergens zorgen over. Ik zit en ik denk.

En wanneer ik aan het spitsuur denk, verschijnt er een glimlach op mijn gezicht.

‘Mam. Er komt alweer geen water uit de kraan.’

Emily Robertson kijkt naar haar oudste dochter, die in een stukje gouden zonlicht staat. Achter haar versmelt de zilveren olijboomgaard met de vaalgele heuvels, die een okerachtige tint krijgen waar ze de hemel raken. De pijnbomen zijn bijna hypnotiserend donker en het huis zelf, dat in het avondlicht de kleur van terracotta heeft, is nu gebleekt tot het vaalste roze. Het is allemaal meedogenloos mooi, maar Emily beleeft er in het geheel geen plezier aan.

‘O, lieve help,’ zegt ze zwakjes. Op de tafel voor haar glinstert de laptop en ze drukt op ‘verzenden’. Zo, weer een ‘Overpeinzingen uit Toscane’ verstuurd.

‘O, lieve help? Is dat alles? O, lieve help? Is dat alles wat je te zeggen hebt?’ Siena’s gerechtvaardigde boosheid dreigt haar als een moderne tenhemelopneming van de Heilige Maagd Maria de lucht in te katapulteren. ‘Ik heb over een uur afgesproken met Giancarlo en nu kan ik mijn haar niet uitspoelen. Er is nergens water in dit stomme huis. Godsamme! Geen wonder dat pa hier nauwelijks tijd doorbrengt.’

‘Hij komt morgen thuis,’ zegt Emily, terwijl ze wordt overvallen door een heel klein steekje van angst.

Siena negeert dat. ‘Wat moet ik nu met mijn haar doen?’

‘Er zit nog wat water in de ketel,’ zegt Emily. ‘Ik haal het wel even.’

Emily staat op en huivert wanneer ze uit de schaduw van het terras stapt. Het is bijna middag en de zon is op z’n heetst. Ze voelt hoe de zon op haar hoofd beukt terwijl ze het verdorde gras oversteekt en de vlakke stenen treden naar de keukendeur op loopt. Siena loopt stil en oplet-tend achter haar aan en weigert gesust te worden.

In de keuken is het donker en koel. Emily’s voeten slinken van vreugde wanneer ze de koude stenen vloer raken. De resten van het ontbijt, cornflakes, Marmite en Choco Pops, allemaal meegebracht uit

Engeland, staan nog op tafel. De ketel op het gasfornuis (in Italië is het onmogelijk om elektrische waterkokers te vinden) zit nog halfvol water. Emily overhandigt hem nederig aan Siena.

Siena mompelt een wrevelig dankjewel en verlaat dan de keuken, in de richting van de smalle trap die naar de slaapkamers leidt. In de deuropening blijft ze staan. Venijnige opmerkingen bij het afscheid zijn haar specialiteit.

‘Trouwens, mam,’ zegt ze. ‘Er zit een scheur in je rok aan de achterkant. Had je dat niet gezien?’

Emily’s jongere dochter, Paris, schrijft in haar dagboek: ‘O, donkere, donkere duisternis in het felle schijnsel van de middagzon.’ Ze stopt even om de woorden te bekijken die bevredigend zwart op de lege bladzijde staan en ze bedenkt dat er waarschijnlijk nergens ter wereld een dertienjarige is die *Samson Agonistes* op zo’n terloopse maar toch verschrikkelijk betekenisvolle manier kan citeren. Tenslotte is ze hier, terwijl de afschuwelijke withete Italiaanse zon fel door haar raam naar binnen schijnt (het is weliswaar nog niet helemaal middag maar alle grote schrijvers veroorloven zich vrijheden als het om de feiten gaat) en ze bevindt zich, heel eenvoudig uitgedrukt, in zwarte wanhoop.

Enigszins getroost door de gedachte aan de zwarteheid van haar wanhoop, draait Paris zich op haar rug en staart naar het plafond. Ze draagt enkel een wit hemdje en een voetbalbroek, maar ze heeft het bloedheet en ze voelt zich slap en uitgeput door de hitte. Haar moeder heeft haar een ventilator gegeven voor op haar slaapkamer maar die lijkt alleen de hete lucht naar andere plekken te verplaatsen. De plafonds van het huis zijn Emily’s grootste trots: donkere balken die zich uitspannen over het oorspronkelijke metselwerk, als in een kathedraal, zegt Emily. Maar wanneer Paris ernaar kijkt, heeft ze meer het gevoel dat ze opgesloten zit in de ribbenkast van een prehistorisch monster. Onbedorven, noemt mam het, alsof je teruggaat in de tijd. En dat is het nou precies: je gaat steeds maar verder terug, tot je op het laatst zelf niets meer bent en alleen maar rondrijft in een soort donkere materie. De zon schijnt, de krekels tsjirpen en er gebeurt nooit iets, behalve dat zij, Paris, hoe langer hoe ongelukkiger wordt zonder dat iemand dat ziet.

‘Ik haat dit huis,’ schrijft ze, voor haar gevoel al voor de vijftigmil-

joenste keer. ‘Ik haat Toscane, ik haat Italië en ik haat het dat ik geen vrienden heb, dat ik niets te doen heb en dat ik hier alleen op mijn bed lig te wachten tot het koeler wordt zodat ik heel misschien naar buiten kan om een wandeling te maken.’ Ze wacht even en bedenkt hoe erg ze de zin ‘om een wandeling te maken’ haat. Haar moeder had dat vroeger altijd gezegd toen ze nog in Londen woonden – ’s zondagsmiddags, een te grote lunch, voetbal op tv: ‘Laten we een wandeling gaan maken.’ Pap was altijd te moe na een week werken, Charlie was te klein en je moest Siena nooit iets vragen wat met lichaamsbeweging te maken had, dus het kwam er altijd op neer dat zij met haar moeder ging wandelen. Het lange, saaie geploeter langs de winkels met gesloten luiken naar het park, waar gezinnen probeerden te vliegeren in de windstille lucht en waar kleine jongens met geschoren hoofden voetbalden, waarbij ze willekeurig geweld leken toe te passen. Als ze een hond hadden gehad, was het misschien anders geweest, dan had de wandeling een doel gehad, maar Charlie (hoe kon het ook anders) had astma. ‘Nog een reden om naar een warmer klimaat te verhuizen,’ had mam gekwinkeleerd. Nog een reden om Charlie te haten.

‘Een wandeling,’ schrijft ze. ‘Je kunt niet eens gaan wandelen in deze stomme heuvels, omdat ze vol losse stenen en stukken boomwortel liggen, en zodra je onder aan een heuvel bent, ligt de volgende voor je. In heel Toscane is er geen enkel vlak stukje land en als dat er wel was, zouden de jongens op school er een voetbalveld van maken omdat voetbal het enige is waar ze aan kunnen denken.’

Ze gaat weer liggen, uitgeput door de haat. Ineens gaat de deur open (zonder dat er geklopt wordt, natuurlijk) en Siena komt binnen. Haar natte haar plakt tegen haar schouders.

‘Paris, mag ik jouw rode haarelastiek lenen?’

‘Nee,’ antwoordt Paris met haar ogen dicht.

‘O, Jezus.’ Siena is laaiend, hoewel het haar diep vanbinnen eigenlijk niets verbaast. ‘Waar heb jij het dan nog voor nodig? Je haar is er nu toch te kort voor.’

‘Ik bewaar het als een versiering,’ zegt Paris, nog steeds met gesloten ogen.

‘Godsamme, wat ben jij triest.’ Siena loopt weer naar de deur, maar voor ze weggaat, wil ze nog één venijnige opmerking maken. ‘Ik zeg het tegen mam...’

Paris laat een minachtend lachje horen, bedoeld om Siena eens en voor altijd het zwijgen op te leggen. En het werkt.

Olimpia, Emily's werkster en parttime kinderoppas, parkeert haar piepende busje op drie wielen bij de open keukendeur. Daarna tilt ze voorzichtig de driejarige Charlie eruit, die onderweg van de peuterschool naar huis in slaap is gevallen. Op de peuterschool waar hij drie ochtenden per week naartoe gaat leert hij Italiaanse liedjes en maakt hij figuren van droge pasta en glitterlijm.

'*Carissimmo.*' Olimpia drukt een kus op zijn verfromfaaide blonde hoofdje. Charlie wordt wakker en deinst geïrriteerd terug. Soms, wanneer hij in een goede bui is of zijn moeder wil ergeren, gaat hij bij Olimpia op schoot zitten en laat hij zich door haar toezingen over een krekkel en een sprinkhaan die gaan trouwen. Andere keren doet hij kil en afstandelijk tegen zijn moeder en Olimpia, die hem desondanks allebei onvoorwaardelijk aanbidden. 'Zo interessant is hij nou ook weer niet,' jammeren Siena en Paris vaak. Dat is het enige onderwerp waarover ze het eendrachtig eens zijn.

'Hij is niets bijzonders,' brengt Paris naar voren. 'Hij is gewoon klein. Dwergen zijn altijd klein.'

'Het is een jongen,' antwoordt Siena duister.

In de keuken is Emily moedeloos bezig haar jurk te naaien. Omdat ze geen zin had om hem uit te trekken, heeft ze hem om zich heen gedraaid en nu naait ze de scheur met grote, slordige steken dicht. Olimpia kijkt kritisch toe, met Charlie in haar armen.

'*Uno strappo,*' zegt Emily verontschuldigend. Ze heeft het gevoel dat Italiaanse vrouwen nooit scheuren in hun kleding maken, en als dat toch gebeurt, dan zouden ze kleine vrouwen (waarschijnlijk Albanese) hebben om de kleding te maken. Hoe dan ook, geen enkele Italiaanse vrouw zou dood gezien willen worden in een bloemetjesjurk die tot op de enkels valt.

'*Carlito é stanco,*' zegt Olimpia terug. Soms praat ze alleen Italiaans tegen Emily, maar op andere momenten spreidt ze een behoorlijk vloeiend Engels tentoon, al gaat het dan voornamelijk om spreektaal.

'Charlie. Schatje van me.' Emily's gezichtsuitdrukking verandert op slag. Paris, die vanuit de deuropening toekijkt, vindt dat het gezicht van haar moeder altijd verslapt als ze naar haar jongste kind kijkt. Paris

heeft liever Emily's strakke, levendige gezicht, waarbij je elke emotie van tevoren ziet aankomen, zoals het was in de gouden tijd voor Charlies geboorte. Toen ze nog in Londen woonden.

'Wil chocola,' eist Charlie op het klagerige toontje dat hij zich eigen heeft gemaakt sinds hij erachter is gekomen dat het in twee talen werkt.

'Schatje, we hebben toch een afspraak?' zegt Emily. 'Je mag alleen een klein stukje na het middagen. Goed, wat wil je eten? Pasta? Een eitje?'

Het heeft geen zin. Charlies mond vormt zich tot een vierkant en hij schreeuwt tegen het pas gerestaureerde plafond dat hij chocolade wil, nu. Hij wil het, hij wil het, hij wil het! Noch hij, noch Olimpia vindt het de moeite waard om te vertellen dat hij in de auto al twee stukken Kit-Kat heeft gehad.

Paris glipt als een spook de kamer uit. Toen zij klein was kregen ze alleen chocolade als traktatie, op verjaardagen of met Kerstmis. Ze herinnert zich nog steeds de smaak van het chocoladegeld dat ze in hun kerstrok kregen. Het smaakte melkerig en buitenlands, en helemaal niet zoals echte chocolade. Nu ze erover nadenkt, leek het wel een beetje op Italiaanse chocolade. Mam zegt dat Italiaanse chocolade beter is dan Engelse omdat er minder toevoegingen in zitten, maar voor Paris is het duidelijk geworden dat juist de toevoegingen het lekker maken. Ze denkt aan Italiaanse chocolaatjes, opeengepropt in blauwe en zilverkleurige zakjes die met strikjes zijn dichtgemaakt, en ze denkt aan Marsen, even stevig en levendig in hun zwart-rode gewaad als de oorlogsgod zelf. Het water loopt haar in de mond. Het ontbijt lijkt alweer een hele tijd geleden (drie perfect gepelde druiven en een soepstengel), maar ze heeft zichzelf beloofd om verder niets te eten. Sterker nog: eigenlijk is het een soort afspraak. Als zij niet eet, zal alles beter worden. Dan komt pap vaker thuis en zal Siena gewoon in het niets verdwijnen. Op een of andere gecompliceerde manier die ze niet helemaal begrijpt, is het allemaal verbonden met het knagende gevoel in haar maag, dat, hoe onplezierig het misschien ook is, bijna gezelschap of een vriend is geworden.

Wanneer Paris bij de keukendeur aankomt, hoort ze het mug-achtige gezoem van een Vespa dat de komst van Giancarlo aankondigt. Hij is mager en bijna angstaanjagend donker. Hij grijnst naar Paris en roept vervolgens luidkeels om Siena. Ren nou niet direct naar hem toe, maant Paris haar zus in stilte. Laat hem in elk geval van zijn scooter af komen. Maar de extatische uitroep '*Pronta*' drijft door het huis en dan ver-

schijnt Siena in een wolk van mams beste parfum. Terwijl de Vespa met gierende motor de oprit af rijdt, vangt Paris een glimp op van het gestolen haarelastiek.

In de keuken zit Charlie vrolijk aan tafel een chocoladereep te eten. Emily zit tegenover hem en snijdt tomaten in stukjes. Olimpia veegt met veel lawaai de hal.

‘Wat wil je eten voor de lunch, Paris? Wat dacht je van een heerlijke salade?’

‘Ik heb de pest aan salade.’

‘Maar, schatje...’ Daar heb je dat gezicht weer. ‘Vroeger vond je die heerlijk. Weet je nog dat je ging theedrinken bij Rebecca en om een salade vroeg? Ik was ontzettend trots op je.’

‘Toen was ik vijf, mam.’

‘Daarom was het ook zo bijzonder,’ zegt Emily oprecht. ‘Als je bedenkt wat de meeste kinderen van vijf eten.’

‘Daar probeer ik niet aan te denken.’ Paris werpt een scherpe blik op Charlies met chocolade besmeurde gezicht.

‘Wat dacht je dan van pizza?’ houdt haar moeder vol. Paris’ betekenisvolle blik gaat volkomen aan haar voorbij.

‘Mam, ik heb gewoon geen honger. Het is veel te heet om te eten.’

‘Drink dan tenminste iets kouds.’

Om van haar af te zijn loopt Paris naar de kraan van de authentieke boerderijgootsteen (ontworpen in Milaan en besteld via internet). Er sijpelt een droevig straaltje bruin water uit.

‘Mam. Er komt weer geen water uit de kraan.’

Ver daarvandaan, hoewel misschien niet zo ver weg als het aanvoelt, leest Petra McAllister in de souterrainkeuken van haar huis in Brighton de krant. Buiten slaat grijze regen horizontaal tegen de verlaten strandboulevard. De paar vakantiegangers die zich op de pier hebben gewaagd, zitten nu dicht opeen onder de gekrulde victoriaanse luifels. De kermisattracties zijn nauwelijks zichtbaar in de mist en de overal doorringende muziek die de hoogsteigen dj van de pier draait geeft het hele tafereel een vreemd, surrealistisch gevoel. Uit de luidsprekers galmt een vrolijk zomerliedje over pret, lachen en gratis drankjes. Intussen valt de regen onophoudelijk uit de laaghangende bewolking.

De regen, de pier en de doorweekte toeristen vallen Petra nauwelijks